

Arrest

nr. 237 568 van 29 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, wordt op 27 december 2019 geïnterpelleerd door de politie van Leuven.

1.2. Op 14 januari 2020 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 232 342 van 6 februari 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Tegen deze beslissing wordt tevens een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 243 060.

1.3. Op 4 februari 2020 wordt ten aanzien van de verzoekster opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 232 383 van 10 februari 2020 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid omdat de verzoekster niet meer werd vastgehouden. Tegen deze beslissing wordt tevens een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 243 396.

1.4. Op 5 februari 2020 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 243 395.

1.5. Op 7 februari 2020 wordt de verzoekster gedwongen opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis te Brugge. De collocatie wordt beëindigd op 17 april 2020 en de verzoekster blijft nog tot 20 april 2020 opgenomen in het ziekenhuis.

1.6. Op 20 april 2020 wordt ten aanzien van de verzoekster opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 21 april 2020 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.*

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens winkeldiefstal (PV BR.12.LL.036534/2018 dd. 06.04.2018 van de PZ Brussel-Hoofdstad-Elsene) en wegens wederzijdse slagen en verwondingen (PV GE.43.LA.051168/2018 dd. 08.07.2018 van de PZ Gent). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zij medische problemen heeft. Om die reden werd zij op 07.02.2020 gedwongen opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis te Brugge. Momenteel is

zij gestabiliseerd en heeft zij zelf contact opgenomen met de psycholoog van het gesloten centrum om te vragen of zij terug naar het centrum kan keren. De collocatie werd gestopt op 17.04.2020 en betrokkene blijft nog tot 20.04.2020 opgenomen in het ziekenhuis.

Op 20.04.2020 bevestigt de behandelende psychiater dat de psychische toestand van de betrokkene, onder de huidige medicatie, voldoende gestabiliseerd is om het ziekenhuis opnieuw te kunnen verlaten om een repatriëring voor te bereiden.

Zij acht het verder wel aangewezen dat in Nigeria verdere psychiatrische opname voorzien wordt. Bij terugkeer van de betrokkene naar haar land van herkomst zijn er aldus special needs voorzien. Bij vertrek zullen volgende voorzieningen worden getroffen:

- psychiatrische opvolging in Nigeria (residentieel of ambulant, afhankelijk van de inschatting van de noden, op basis van het resultaat na de huidige opname en een inschatting door de centrumpsychooloog);*
- medicamenteuze opvolging wordt, indien nodig, meegegeven bij vertrek voor drie maanden, dit als overgang zodat een eventuele nieuwe medicamenteuze behandeling kan worden opgestart ter plaatse.*

In het gesloten centrum zal de betrokkene onmiddellijk na aankomst onderzocht worden door een arts die de verdere medicamenteuze behandeling opvolgt. Er zal tevens onderzocht worden of verdere psychologische begeleiding nodig is. De gezondheidstoestand van de betrokkene zal dus verder opgevolgd worden, zowel tijdens haar verblijf in het gesloten centrum als bij haar terugkeer naar Nigeria.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit artikel waarborgt overigens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene zal ook onmiddellijk na aankomst in het centrum uitgebreid gehoord worden door een sociaal assistent. Indien in haar vragenlijst 'hoorrecht' nieuwe elementen aangehaald worden, zal een nieuwe beslissing genomen worden.

Volgens haar administratief dossier heeft de betrokkene twee meerderjarige kinderen die in Frankrijk wonen en ook familie. Er blijkt niet dat zij contact onderhoudt met hen of dat zij haar bezocht hebben tijdens haar opname in het ziekenhuis. Ook zijn bijna geen gegevens over hen bekend. Een onderzoek naar haar familieleven kan gewoonweg niet uitgevoerd worden. Zij was getrouwd met een Franse onderdaan, maar ondertussen gescheiden. Deze beslissing houdt bijgevolg geen schending van 8 EVRM in.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd voor de eerste keer in België geïntercepteerd op 06.04.2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 09.07.2018.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens winkeldiefstal (PV BR.12.LL.036534/2018 dd. 06.04.2018 van de PZ Brussel-Hoofdstad-Elsene) en wegens wederzijdse slagen en verwondingen (PV GE.43.LA.051168/2018 dd. 08.07.2018 van de PZ Gent). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd voor de eerste keer in België geïntercepteerd op 06.04.2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 09.07.2018.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens winkeldiefstal (PV BR.12.LL.036534/2018 dd. 06.04.2018 van de PZ Brussel-Hoofdstad-Elsene) en wegens wederzijdse slagen en verwondingen (PV GE.43.LA.051168/2018 dd. 08.07.2018 van de PZ Gent). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zij medische problemen heeft. Om die reden werd zij op 07.02.2020 gedwongen opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis te Brugge. Momenteel is zij gestabiliseerd en heeft zij zelf contact opgenomen met de psycholoog van het gesloten centrum om te vragen of zij terug naar het centrum kan keren. De collocatie werd gestopt op 17.04.2020 en betrokkene blijft nog tot 20.04.2020 opgenomen in het ziekenhuis.

Op 20.04.2020 bevestigt de behandelende psychiater dat de psychische toestand van de betrokkene, onder de huidige medicatie, voldoende gestabiliseerd is om het ziekenhuis opnieuw te kunnen verlaten om een repatriëring voor te bereiden. Zij acht het verder wel aangewezen dat in Nigeria verdere psychiatrische opname voorzien wordt.

Bij terugkeer van de betrokkene naar haar land van herkomst zijn er aldus special needs voorzien. Bij vertrek zullen volgende voorzieningen worden getroffen:

- psychiatrische opvolging in Nigeria (residentieel of ambulant, afhankelijk van de inschatting van de noden, op basis van het resultaat na de huidige opname en een inschatting door de centrumpsychooloog);*
- medicamenteuze opvolging wordt, indien nodig, meegegeven bij vertrek voor drie maanden, dit als overgang zodat een eventuele nieuwe medicamenteuze behandeling kan worden opgestart ter plaatse.*

In het gesloten centrum zal de betrokkene onmiddellijk na aankomst onderzocht worden door een arts die de verdere medicamenteuze behandeling opvolgt. Er zal tevens onderzocht worden of verdere psychologische begeleiding nodig is. De gezondheidstoestand van de betrokkene zal dus verder opgevolgd worden, zowel tijdens haar verblijf in het gesloten centrum als bij haar terugkeer naar Nigeria.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit artikel waarborgt overigens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een

schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene zal ook onmiddellijk na aankomst in het centrum uitgebreid gehoord worden door een sociaal assistent. Indien in haar vragenlijst 'hoorrecht' nieuwe elementen aangehaald worden, zal een nieuwe beslissing genomen worden.

Vasthouding
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve werpt de Raad een exceptie op van onontvankelijkheid *ratione temporis*.

2.2. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Artikel 1, § 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

"6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

2.3. Toepassing van de wettelijke bepalingen

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan de verzoekster reeds op 4 februari 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. Het bevel van 20 april 2020, waarvan in voorliggende zaak de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus (minstens) een tweede verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet is *in casu* aldus een beroepstermijn van vijf dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 21 april 2020. Conform artikel 39/57, § 1 derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

De verzoekster beschikte bijgevolg met ingang van woensdag 22 april 2020 over vijf dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Nu de vervalddag *in casu* zondag 26 april 2020 is, wordt deze vervalddag van rechtswege

verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijnde maandag 27 april 2020. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus maandag 27 april 2020.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt op woensdag 24 juni 2020. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

In het verzoekschrift beroept de verzoekster zich voor de laattijdigheid van haar vordering op overmacht. Zij wijst erop dat zij *“zwaar psychotisch”* is en *“geen enkel realiteitsbesef”* heeft. Dit zou blijken uit (i) de motieven van de bestreden beslissing, uit (ii) de handtekening die zij op de bestreden beslissing zette – ‘Elisabeth Sisi’ (zij zou in de waan verkeren dat zij een koningin is die zo heet) – en uit (iii) een gesprek dat haar raadvrouw met haar had. Zij hekelt voorts dat haar raadvrouw, ondanks haar medische kwetsbaarheid en ondanks het feit dat haar raadvrouw *“ambtshalve werd aangesteld door de stafhouder van Brussel”* niet op de hoogte werd gebracht van haar heropsluiting. Zij meent dan ook dat zij niet eerder in beroep kon gaan daar haar raadvrouw niet op de hoogte was van de bestreden beslissing en zij zelf geen realiteitsbesef heeft, en dat er dus sprake is van overmacht. Voorts verwijst de verzoekster naar artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

De Raad erkent dat de verzoekster steeds de mogelijkheid heeft om aan te tonen dat de laattijdigheid van het instellen van een rechtsmiddel aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, *RW* 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). De Raad wijst er wel op dat de bewijslast van het bestaan van overmacht bij de verzoekster ligt. Zij dient aan te tonen dat zij ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn beroep in te stellen (*cf.* *RvS* 23 mei 2003, nr. 119.779).

Te dezen is de Raad evenwel van mening dat overmacht niet aangetoond is, minstens niet verantwoord waarom de wettelijke termijn met bijna twee maanden overschreden werd. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekster geen (medische) stukken bijbrengt waaruit blijkt dat zij van het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing tot het moment van het instellen van het beroep *“zwaar psychotisch”* was en *“geen enkel realiteitsbesef”* had. Nog los daarvan, stelt de Raad vast dat de verzoekster reeds op 7 februari 2020 gedwongen werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis te Brugge en dat zij nog tot 20 april 2020 in dit ziekenhuis verbleven heeft. De advocate die ter terechtzitting *loco* de raadvrouw van verzoekster verschijnt, verklaart dat de raadvrouw van de verzoekster reeds in januari 2020 *“ambtshalve werd aangesteld door de stafhouder van Brussel”* en dat deze raadvrouw op 23 juni 2020 opnieuw een ambtshalve aanstelling heeft bekomen. Ter terechtzitting gevraagd naar enig bewijs van haar mandaat, toont de advocate van de verzoekster een email van 23 juni 2020 waaruit blijkt dat de stafhouder de raadvrouw van de verzoekster heeft opgedragen om de belangen van de verzoekster te behartigen. Uit deze email blijkt niet dat dit mandaat gelimiteerd is, noch in de tijd, noch wat betreft de te stellen rechtshandelingen. Dit wordt door de advocate van de verzoekster ter terechtzitting niet tegengesproken. Gevraagd of de aanstelling in januari 2020 op gelijkaardige wijze geschiedde, beaamt de advocate van de verzoekster dat. Uit het voorgaande blijkt dat, zo wordt aangenomen dat de verzoekster bij de kennisgeving van de bestreden beslissing tot op het moment van het indienen van huidige schorsingsvordering *“zwaar psychotisch”* was en *“geen enkel realiteitsbesef”* had, deze situatie door haar raadvrouw reeds ruim voor de kennisgeving van de bestreden beslissing gekend was, zodat eraan kon worden geredigeerd. Meer nog, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de raadvrouw van de verzoekster tijdens de gedwongen opname van de verzoekster voor de verzoekster reeds enkele beroepen bij de Raad heeft ingediend (het betreft de beroepen in de zaken die gekend zijn onder de nrs. 243 395 en 243 396). Hoewel de raadvrouw (tot tweemaal toe) ambtshalve werd aangesteld door de stafhouder van de balie te Brussel om de belangen van de verzoekster te behartigen en zij op de hoogte was van zowel de mentale toestand als de illegale verblijfssituatie van de verzoekster, blijkt niet dat zij aan de verwerende partij heeft aangegeven dat het belangrijk is dat zij op de hoogte blijft van alle beslissingen die inzake de verzoekster worden genomen. De advocate van de verzoekster verklaart ter terechtzitting dat zij aan de directeur van het ziekenhuis waar de verzoekster gedwongen werd opgenomen gevraagd heeft om haar op de hoogte te houden van de situatie van de verzoekster, doch dat zij niets heeft vernomen. Hoewel de raadvrouw van de verzoekster ambtshalve werd aangesteld om de belangen van de verzoekster te behartigen, heeft zij gedurende een tijdspanne van minstens twee maanden geen contact opgenomen met de verzoekster,

niettegenstaande diens ernstige kwetsbaarheid, noch met het ziekenhuis waar de verzoekster verbleef, noch met de verwerende partij om zich te informeren naar de actuele situatie van de verzoekster. Zo nog zou worden aangenomen dat de verzoekster ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeerde om binnen de wettelijke termijn van vijf dagen een beroep in te stellen, kan, gegeven de vaststelling dat voor de kennisgeving van de bestreden beslissing een raadvrouw voor haar werd aangesteld om haar belangen te behartigen, niet worden aanvaard dat deze termijn met bijna twee maanden overschreden werd. Dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet (ook) aan de raadvrouw van de verzoekster heeft ter kennis gebracht, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekster reikt overigens geen rechtsgrond aan op basis waarvan de verwerende partij hiertoe verplicht zou zijn en ook de Raad is een dergelijke rechtsgrond niet gekend.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de vereiste van het daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Nationale overheden mogen volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) een tijdslimiet hanteren voor het instellen van een beroep om hun werklust ordentelijk te kunnen beheren. Op het eerste zicht blijkt dat nergens uit de rechtspraak van het EHRM kan worden afgeleid dat een beroepstermijn van vijf dagen als dusdanig te kort zou zijn om te voldoen aan het vereiste van een daadwerkelijke rechtsbescherming. De verzoekster toont dan ook niet aan dat de Belgische wetgeving ter zake strijdig zou zijn met de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel, temeer nu jurisprudentieel wordt erkend dat wettelijke beroepstermijnen kunnen worden verlengd in situaties waar overmacht wordt aangetoond. De verzoekster maakt *in casu* niet *in concreto* aannemelijk dat in haar geval een termijn van (bijna) twee maanden vereist was om onderhavige vordering tijdig in te stellen en toont bijgevolg niet aan dat haar *in casu* geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van artikel 13 van het EVRM.

2.4. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 20 april 2020 is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

D. DE BRUYN